

ga, mis naesele armust olli Moisast antud.
Se olli kerwade, wette laggumisese aial.
Weski jures olli korts. Tomas olli wilja
jahwatanud ja pididi koiu minnema, agga
wõttis weel enne kortsus tãis ennast lakkuda
ja jahhudgi ka raistada. Nõud hakkas
joobnust peast õhto pole jõe peäle koiu min-
nema. Hobbone murdis sisse; Tomas pid-
di hoost aitma, agga isse wassind ei os-
kand, egga saand korda, ja kukkus isse jõe
alla, kus hobbone hãddas jalgega tedda
pekõs. Temma karjumisse peäle tulli rah-
was abbiks, tõmbasid kül tedda ja hoost
wee seest wãlja, agga Tomal olli pea laes
hobbose rauast suur haaw, ja külm wessi
olli tedda ni tuimaks teinud, et ta jo keletõ
olli, ja monne tuõni pãrrast seäl kortsus,
kubho teised tedda õlge peäle pannid, hing-
heitis! Nenda sai ta õkkitselt omma jomis-
se lãbbi surma, 32 aastat wanna, kesi om-
ma parraja ea sees; naene ja nelli last jãid
temmast waeseks jãrrele, ja — kubho
lãks temma hing? —

Oh, minno armas ma rahwas, kas
pekõsite kül sedda jutto walleks aiama? —
ehk sedda kahjo ja õnnetust, mis Halliko-
Tomal sündis, mitte temma jomisse-
süüks arwama? Oh, ärge õlge pitkaldased
sedda uskuma, mis nõte allati ennese
rahwa seltsis sündiwad. Jggas wal-
das, iggas kül las leiate Toma
sarnatsid, kes jomisse lãb-
bi ennast hukka saatwad ja keis-
suggu hãdda ja willetsust
ennese kaela peäle isse kogu-
wad. Jubba mitto rikkas maia
lãks se lãbbi waeseks ja keh-
waks, jubba mitto terwe
innimenne rikkus se lãbbi
terwist ja ranno ärra; jubba
mitto moistlik inimenne
wõttis se lãbbi moistust ja
meelt kautada ja hãbbematta
ja murjatumat tõõd tehha;
jubba mitto sai se lãbbi
wargusse ja mu patto kim-
po, ja ellas liggimeste
pahhandusseks. Uskuge
sedda tõeste, et se teie
ennese heaks tulleb, kui
jominne ja lakkuminne
teil keeldakse. Ei teie
tõ woi korda minna, ei teie
Ello woi Jummal, egga
inimeste ees